74

Ypperstepraesten

i

Orfeus (Naumann)

Ypperste Præsten. i „Orpheus og Eyridice."

(2: Scene)

I Akt.

(Hersilia = De Paarörende = Præster.)

(Præsterne.)

Skygge! Se de bittre Smerter, sænk.. med Tröst, med

Tröst.. dig til os ned!

f

sfz

(Ypperste Præsten.)

Mör – kets Her-ske-re! Böj-er e-ders Ø – re!

mf

Ængstet Raab at hö-re, og lad Lin-dring ske----, og lad

f

p

f

p

Lin – dring ske. Bøj' er eders Ø – re! Mørkets

Her ske-re! Og lad Lin – dring ske –, og lad

Lin – dring ske!

(Kor.) (gaar ūd. sammen med Koret)

5te Scene (Orpheus-alene)

Adagio. (Orpheus)
a tempo.

Ey – ri-di-ce! Ey – ri-di-ce! Hvor er du

Elskede? Kom trøst din ægte Ven som Guderne med dig

Følg din Ey-ri-di-ce, ban dig i-gennem Smerten Vej, til Trods for Guderne som

(6te Scene)

se din Sjæle klamm med Glæde!

Hvad Or-phe-ūs, du vover at an-klage Gūderne, da de, med-

ynksom ved din Smerte kun söge at lūs-va-le den! Hvorledes? Paa hvad

(Orp.)

Maade? De sende dig ved mig en kraftig Læge-dom imod den Kval, din Ro for-

(Orp.)

-tærer! Faar jeg da min Ey-ri-di-ce? Nej, hende kan dig Pluto kun til-bage give, da

hun ved Dödens Magt hans Grænser har be-traadt; men af A-pol-lo mig er

Vand af Letha Floden givet. Drik det, og sænk i Glemsom-hedens Sköd din

(Orp.)

Elskov og din Smerte.

13.

følge, og derpaa ny mit Held, min Vellyst

være. Til Guders Hjælp, jeg mer ej trænger, jeg skal for-u-den dem snart Charons Færge

finde!

Og har du Mod igennem Dö-dens Nat at

(Orf.)

vandre. For min Ey-ri-di-ce at se, jeg alting vover, alting trodser! Saa följ de Spor, som

Her-kules har ef-ter-ladt til Mörkets Rige; be-tred det u-for —

-sagt, og ved din Sang, som vil-de Dyr har tæmmet, sög det Be-bo-e-re at

röre, og saa til Medynk at be-vœge, at din Ey-ri-di-ce du faar til-

bage. A-pollo dig sin Bistand dertil lover!

(Orf.)

O söde

Haab! men kan det og op — fyldes? Og er saa liden

Fare, saa stor en Lön vel værdig. Nej, du end större Prøve maa paa Mod og Elskov

give. Naar Mörkets Aander over-vünd-ne e-re, en större Kamp dig fo-re-

(Orf.) (Orp)

staar. Sig snart, hvem jeg da skal be-stride? Dig selv, dit ömme Hjertes Følelser. Hvor-

-dan! nüg selv! forklar dig nöj-ere! Endskönt Ey-di-di-ce i dine Ar-me

gives, kün Dödens Herre-dom ej ganske er ünd-draget; ifald du mindste Smileds

Tegn din Elskte giver, ja kün til-stader dig ved hendes Syn din Barm at glæde, för hün ved

dig er o-ver Styg-is bragt hun vende maa til – bage, og mer ej So-len

(Orp.)

se!

Ej kende se, ej trykke hende til det Hjert-te, hvis Glæde, Held og Liv hun

er? O grumme, haarde Prøve!

For-vo-venled kan ofte Faren

trodse, men kun den sande Tapper-hed for-tjener Løn. Op-rigtig

Vær-lighed den Attraa under-tvinger, som Maalet for dets Ømhed skade kan.

Vil Mods og Ærligheds Be-lönning dū hjembære, dū vi-se bör de i din Barmhar-

sæde; og derfor maa Ey-vi-di-æ om det dig Guderne be-fa-ler, ū =

-vi-dende selv være. Det meget koste vil, men o-ver=

-vej, at nog-le Øj-e-blikkes Kamp, dig bringer va-rig Lykke!

p

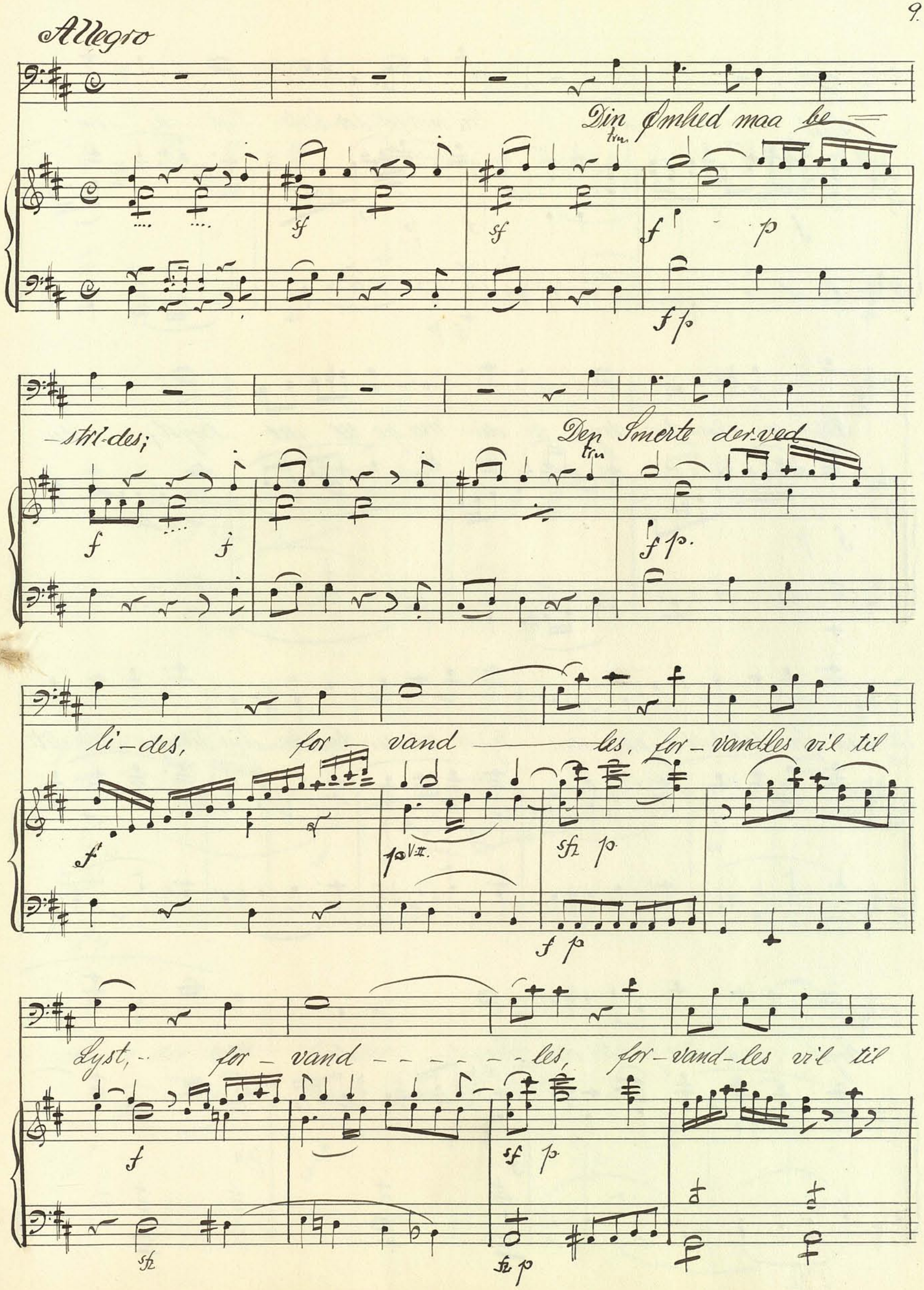
Allegro
Din Omhed maa be-
-stri-des;
Den Smerte der-ved
li-des, for-vand-les, for-vandles vil til
Lyst, for-vand-les, for-vand-les vil til

Lyst.

Du med for-dob-belt Lyk—ke, som

Sej-er vin-der tryk-ke din Ma-ge til dit Bryst; Du

med for-dob-belt Lykke, som Sej-er vinder trykke din Ma-ge til dit

Bryst..., din Ma-ge til dit Bryst, din Ma

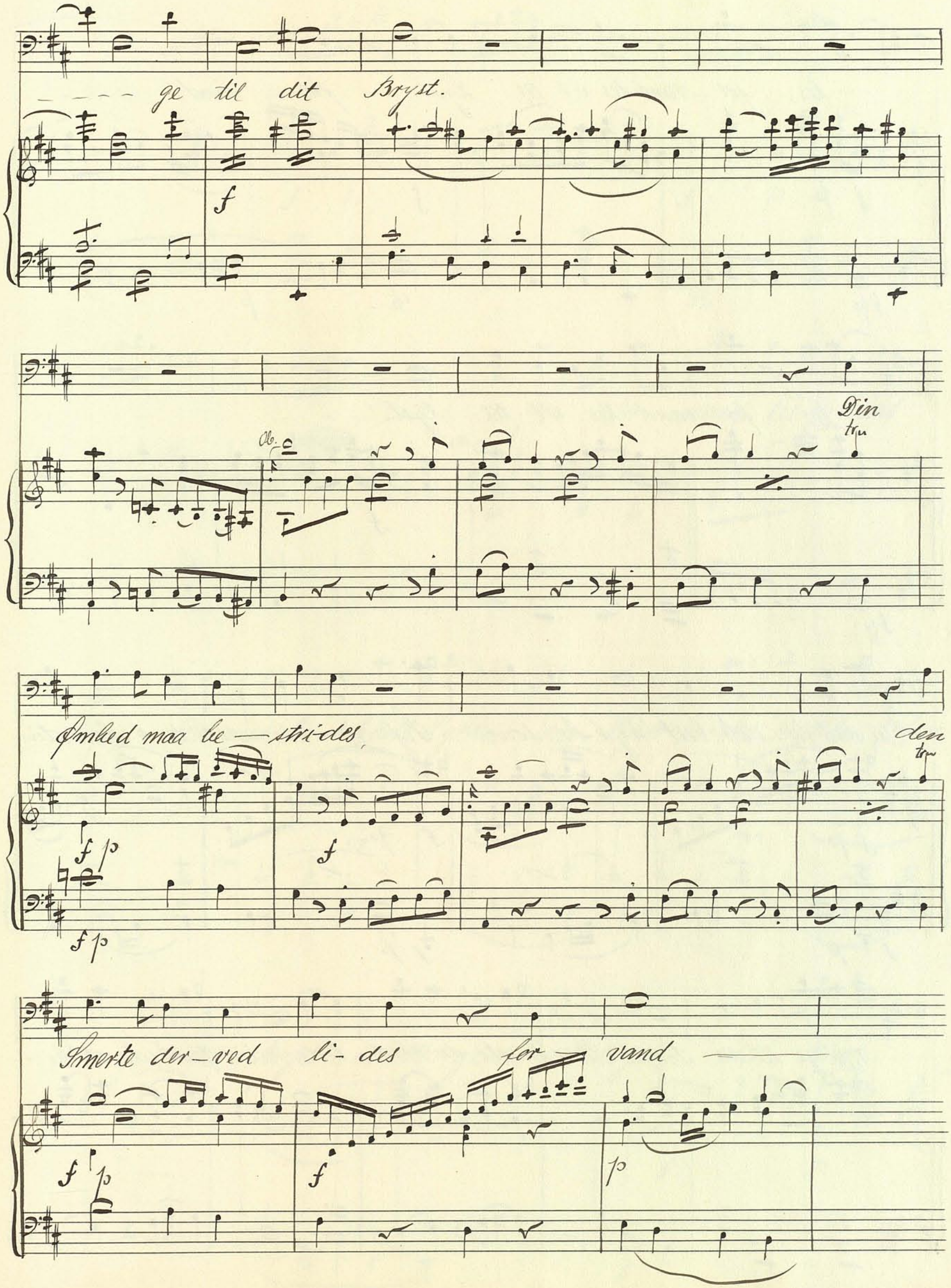
ge til dit Bryst.
Din
Ob.
Omhed maa be — stri-des,
den
Smerte der-ved li-des for — vand

— les, for-vand-les vil til Lyst, for — vand

— les, for-vand-les vil til Lyst.

Du med for-dob-belt Lyk-ke som Sej-er vin-der tryk-ke din

ma-ge til dit Bryst. Den Smerte du skal lide, din Smlied at be-

-stride for- vand
les, for — vand- les vil til
Lyst. Du med for-dobbelt Lykke som Sej-er vinder trykke din
Ma-ge til dit Bryst --, din Ma-ge til dit Bryst, din Ma
Viola
V.II

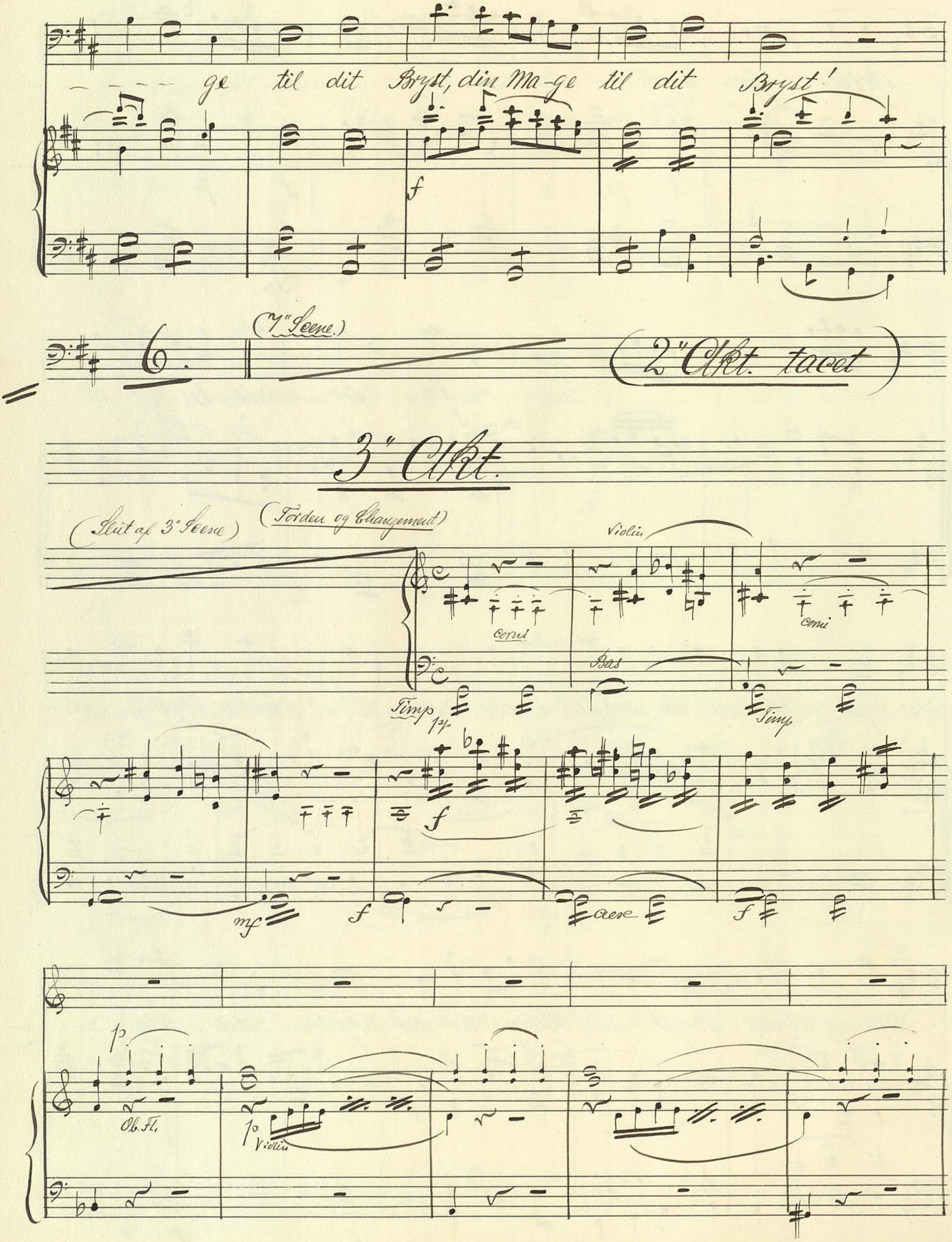
ge til dit Bryst, din Ma-ge til dit Bryst!
f
6.
(7" Scene.)
(2" Akt. tacet)
3" Akt.
(Slut af 3" Scene)
(Forden og Changement)
Violin
corni
Bas
Timp
pp
f
mf
aere
p
Ob. Fl.
Violin

(4" Scene.)

f

Forvorpne! holder inde, om ikke Havnens

Arm skal eder ramme! Fly Nedri-ge, skynd digher-fra, Apollos

Helligdom, maa ingen ü-ren Fod be-træde; og Straffen følge

dig, du har dig selv be – red. I den ü-tæmmede Be = gærlighed, du ej kan fyldest=

gøre, og i din Sjæle Harm at se dem lykkelig, du hader, du

Plage-aander har dig ü-af-lade-li-gen Martre, og Vidne

(Herzilia og Bachantinderne ud.)

bar om Gudernes Ret-fær-dighed!

Adagio.
(a tempo)

Og du, tro-faste Æg-te Par! nyd Dydens Løn.... i

tru

tru

va-rig Kærlighed, og pri-ser Gu-dens Naa —— de!

Allegro

Sorg og Kummers Sla-ge, Of-te heftig na-ge,

p.

Dø-de-liges Bryst; Men før de det tæn-ke, Skiftes det dem

kran-ke, om til Fryd og Lyst! om til Fryd og Lyst.

Guderne bör Æ-re, som bestandig e-re; Dem til Hjælp be-red.....;

angest-klem-te Hjer-ter, Sja-lens bittre Smer-ter

lin-drer Herlig-hed!

Fine